

Inhoud

De levenslessen van de dropeter	9
1. Blik van herkenning	11
2. De boom	13
3. De wachtkamer	19
4. Hotel Den Bosch	24
5. Drop en kledingcontainers	31
6. Thuis op Texel	38
7. Terug naar af	45
8. De magische grens	50
9. De droom	53
10. Twee minuten	59
11. Schrijnend geval	64
12. Het wachtdocument	69
13. Terugkeercentrum	74
14. Gesloten deur	78
15. Politieke ambities	82
16. Het pardon	86
17. Talentenjacht	90
18. Van waarde in de maatschappij	95
19. Mijn verhaal	98
20. Premier gezocht	102
21. Terug naar mijn wortels	107
Welkom	114
Gor Khatchikyan	117

Fragment uit 'Premier Gezocht', over het generaal pardon en de val van het kabinet Balkenende II in 2006...

Gor

'Ik vind het vooral bijzonder dat ik de heer Pechtold hier tref. Ik ben namelijk zelf een product van het generaal pardon. Door de val van het kabinet Balkenende in 2006, doordat jullie het vertrouwen opzegden in mevrouw Verdonk, kreeg ik pardon.'

Pechtold

'Dan ben ik blij dat die val van het kabinet nu voor mij een gezicht heeft gekregen.'

De levenslessen van de dropeter

Waar iedereen spreekt over dé asielzoeker, spreekt er hier één uit eigen ervaring: ex-asielzoeker, premier in spe, Gor Khatchikyan. In deze dagen en weken worden asielzoekers steeds vaker weggezet als beroepsprofiteurs, maar Khatchikyan confronteert de lezer met de andere kant van het verhaal. Wat betekent het eigenlijk om asielzoeker te zijn in een vreemd land, met een compleet andere cultuur, taal en eigenaardigheden? Het is een vraag die maar zeer weinigen zichzelf stellen.

Zijn eerste nacht in Nederland – onder een boom, achter het station van Den Bosch – lijkt enigszins vergelijkbaar met de situatie anno 2015. De overheid lijkt de toegenomen asielinstroom moeilijk aan te kunnen, waardoor er een tekort is ontstaan aan geschikte asielzoekerscentra. De wachtlijsten voor de behandeling van asielprocedures nemen toe. En daarmee ook de ondraaglijke onzekerheid. Ook - en niet onbelangrijk - lijkt het maatschappelijk draagvlak voor de opvang van asielzoekers tanende te zijn.

Dat alles vormt echter maar één kant van het verhaal. De werkelijkheid zelf is allesbehalve zuur, wat ook weer wordt bevestigd in het verhaal van Gor Khatchikyan. Zijn familie kon rekenen op hartverwarmende gastvrijheid en praktische hulp van burens en kennissen. Ook vandaag zijn er veel kerken en andere vrijwilligers die de deuren en hun harten openen voor vluchtelingen uit onder meer Syrië, Eritrea en Irak.

Als Tweede Kamerlid en asielwoordvoerder namens de ChristenUnie is het verhaal van Gor voor mij natuurlijk onlosmakelijk verbonden met het huidige (politieke) klimaat in Nederland. Maar *Gelukzoeker* biedt zoveel meer dan een politiek-maatschappelijk relevant en actueel epistel. Het verhaal van Gor biedt perspectief, geeft hoop en tart het soms zo vertekende beeld van de asielzoeker. Zij die bescherming nodig hebben, dienen dat in Nederland te krijgen. We mogen dankbaar zijn dat het verhaal van Gor en anderen hier niet hoeft op te houden. Gor laat zien dat de asielzoeker ook een bijzondere verrijking kan zijn voor de Nederlandse samenleving. Dat vraagt wat van de nieuwe Nederlander en dat vraagt wat van de Nederlandse samenleving.

Khatchikyan wisselt op verrassende wijze humoristische anekdotes af met een aantal luchtige levenslessen. Vooral zijn opmerking over de voor buitenstaanders eigenaardige smaak van het Nederlandse snoepgoed drop blijft hangen. *'Drop eten moet je leren. Zo is het met meerdere zaken in het leven. Soms is iets in het begin niet te doen, totdat je leert ermee om te gaan,'* zo geeft Gor de lezer mee. Die les neem ik in ieder geval ter harte. Misschien zou het een verfrissende toevoeging zijn aan het vluchtelingendebat als ik mijn collega's in de Tweede Kamer binnenkort een dropje meegeef.

Joël Voordewind
Tweede Kamerlid ChristenUnie

1. Blick van herkenning

Het is rustig op de spoedeisende hulp als ik begin aan mijn nachtdienst. Op veel plekken in Nederland gaan nu de lichten uit en vallen mensen vredig in slaap, maar er zijn er ook die nooit rust krijgen. Zij liggen wakker van de vele problemen die hen bezighouden. Angst of eenzaamheid houdt hen uit hun slaap. Voor mij als arts is dit een gewone nacht, maar voor sommige mensen die ik tegenkom, zal het leven nooit meer hetzelfde zijn. Misschien vanwege een ongeval of overlijden van hun naaste.

Onder het genot van een kopje koffie zit ik met de verpleegkundigen wat te praten en te lachen in de personeelskamer. De tv staat aan: beelden van de massale vluchtelingenstroom richting Europa. Vanuit mijn ooghoek kijk ik ernaar. Ik zucht. Iedereen heeft er een mening over. Sommigen zijn bang dat we terroristen binnenhalen, anderen willen onvoorwaardelijke liefde en hulp bieden. De discussie is hevig en soms hard. Dat we in de toekomst problemen zullen krijgen met deze grote groepen uit radicaalislamitische tradities is onvermijdelijk, maar dat er onder hen ook vredige mensen zijn die het slachtoffer zijn geworden van geweld, maakt de kwestie erg ingewikkeld. Ik moet denken aan onkruid in een bloemenveld. Als we nu al onkruid gaan wieden, dan beschadigen we de bloemen die ertussen groeien.

Gelukkig beginnen mijn collega's er niet over. Ik heb even geen puf om te praten over vluchtelingen. De telefoon gaat en het ambulancepersoneel kondigt aan binnen te komen met een man van middelbare leeftijd met pijn op de borst. Hij woont in het asielzoekerscentrum hier iets verderop. Er is een taalbarrière. We weten dus niets over voorgeschiedenis of medicatiegebruik. We bereiden ons voor om de ambulance te ontvangen. Wellicht is er sprake van een levensbedreigend hartinfarct.

Zodra de ambulancebroeders binnenkomen, maak ik oogcontact met de patiënt. Terwijl de goed getrainde verpleegkundigen meteen beginnen met hun routinecontroles, blijf ik de man in de ogen kijken. Ik lees wanhoop in die ogen: de tocht langs de opvangcentra, de bureaucratische maalstroom. Ik weet hoe het is om te worden nagekeken op straat, volledig afhankelijk te zijn van de goedheid van anderen. Ik weet hoe het is als je de taal niet spreekt en je jezelf niet kunt uiten. Ik heb de pijn ervaren van het heimwee naar huis, de negatieve berichtgeving in de sociale media.

Daar, midden in de nacht, onder de kille tl-verlichting van de eerstepost, herken ik mijzelf. Ik was één van hen. Ook ik heb afscheid moeten nemen van mijn vaderland en acht jaar lang de onzekerheid van het vluchtelingenbestaan doorgemaakt. Ik wist niet eens dat ik alles achter moest laten om opnieuw te beginnen in een nieuwe, onbekende wereld. Ik heb geluk gehad, ben veilig aangekomen aan de overkant. Ik ben dankbaar voor de kansen die ik heb gekregen in dit mooie, kleine land. En nu, nu sta ik aan deze kant van de lijn. Ik heb een witte jas aan. Nu mag ik mijn hand uitstrekken naar deze man.